

SHARON J. BOLTON

OSUDOVÝ ŽETON

STAČÍ PŘIJMOUT DĚDICTVÍ. A PŘEŽÍT...

Kniha
Zlín

Osudový žeton

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Sharon Bolton

Osudový žeton – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Miliardář
Dědicové
Závěť
Bouře
Plachetnice
Zlín

OSUDOVÝ ŽETON

SHARON J. BOLTON

OSUDOVÝ ŽETON

Přeložila Dana Chodilová

Kniha
Zlín

Copyright © Sharon Bolton 2025
Translation © Dana Chodilová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1215-7
ISBN e-knihy 978-80-259-1221-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1222-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-259-1216-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Věnováno Finnleyovi Davidu Cooperovi,
našemu „plavovlasému válečníkovi“.

DEN ČTRNÁCTÝ

Úterý 16. října

Prolog

Příd' lodi se vzepjala jako jankovitý kůň a hned nato zajela hluboko pod hladinu. Zatímco se k nim hnala obří vlna, uvědomila si Holly Bakerová, že se možná dopustila největší chyby svého života. Může se stát, že tady umře. A už nikdy neuvidí syna.

Voda ji zasáhla naplno do tváře. Předzvěst toho, jaké to bude, až se začne topit.

Lapala po dechu a snažila se na promočeném sedadle udržet zpříma. Skrz plachty viděla vzdouvající se oceán, sbíral síly, chystal se je znovu mrštit do temnoty. Při každém nárazu na hladinu, která se zdála být tvrdá jako skála, čekala, že se trup najisto rozpadne.

Pevně zavřela oči a zkoušela si vybavit synovu tvář. Bledá pleť, velké tmavé oči, kudrnaté vlasy, které si nerad nechával stříhat.

Zavřít oči nepomohlo, rámus nočního Atlantiku tím jen zesílil. Moře loď táhlo, jako by se ji pokoušelo zhltnout, vítr neustával, proháněl se plachtami, tančil kolem stěžně, týral četná lana, až chřestila jako staré kosti.

„Tahle bude velká,“ zabručel kapitán, padesátník jménem Thomas s ustupujícími zrzavými vlasy a slabým cornwallským přízvukem. Holly se s ním seznámila před několika hodinami a po krátkém potřesení rukou svěřila svůj život do jeho péče. Pozval je na svou loď, dvanáctimetrovou plachetnici *Gemini*,

víc než schopnou přepravit osm lidí na ostrov St. Helen's v souostroví Scilly. Noční přeplavba měla být nudná, trochu chladná, a on sám se musel do poloviny týdne vrátit do Plymouthu.

Vypluli na moře klidné jako rybník, zlatě se lesknoucí v zapadajícím slunci. Bouře se spustila jako blesk z čistého nebe. Zkušený námořník mohl zaznamenat kumulonimbussy na západním obzoru a poznat, že se zkazí počasí, Holly si ale nevšimla ničeho. Což vyvolávalo otázku – jak to, že si toho nevšiml kapitán?

Z Plymouthského zálivu zamířil Thomas k Lizard Point, nejjihnějšímu cípu Cornwallu. Posádku informoval, že vane stabilní severozápadní vítr o rychlosti šestnáct uzlů, dokonalé podmínky pro plavbu. Tug, jeden z dalších cestujících, kterému houpání a kolébání lodi očividně nevadilo, uvařil večeři. Všechno šlo dobře. Jenže pak vítr zesílil, rozhoupal loď tak, jak by si nikdo nedokázal ani představit, a většina jejich malé společnosti v sobě jídlo neudržela. Padl neúprosný soumrak, z pevniny zbyly jen řady světél v dálce. Rozpršelo se a zvedl se vítr. Ti, kterých nebylo třeba na palubě, odešli dolů.

A teď, někdy mezi druhou a třetí hodinou ráno, drželi hlídku tři lidé: Holly, kapitán a muž jménem Craig, od počátku bouře poněkud zamlklý. Seděl v kokpitu vedle Holly na sedadle napravo a upíral oči na moře.

Dvoumetrová vlna, ta slíbená „velká“, se převálila pod trupem a pak už se po ní vezli jako po horské dráze. Hned nato se o příď zlomila další, vzedmula se až k palubám a přelila přes střechu kajuty. Holly odvrátila hlavu, aby neschytila plný nápor vody do obličeje.

Kdesi za lodí – v noci se vzdálenost těžko odhadovala – zahlédla dvě malá světla, jedno červené, jedno bílé. Thomas jí řekl, aby pátrala po dalších plavidlech. Velké lodi se pohybovaly rychle. Už se na to chystala upozornit, když tu obě světýlka zmizela.

„Skoro pětatřicet uzlů,“ řekl Thomas. Craig jen cosi zahučel.

Mezi těmi dvěma se něco dělo. Holly už před pár hodinami začala tušit, že spolu nevycházejí, a nedávalo jí to smysl, protože nebyť Craigova starého kamaráda Thomase, který vlastnil loď, nepluli by nikam. Ale nevnímala mezi nimi žádnou uvolněnost, neslyšela žertování, běžné mezi starými kamarády. Málem spolu nepromluvili, a když už, tak jen tlumeně.

„Kde to jsme?“ zmohla se na otázku.

Thomas se na ni ani nepodíval. „Asi o pět mil dál západně, než když jste se ptala posledně.“

Holly nepřipadal jako zvlášť řečný člověk, ale během noci byl čím dál tišší, snad i rozmrzelejší. Napadlo ji, jestli taky není vyplašený z toho, jak se vyvinulo počasí. Na klidu jí to nepřidalo.

„Holly.“ Thomas se k ní obrátil. „Dostávám divné údaje z navigace. Můžete zajít dolů a podívat se, jakou polohu ukazují přístroje? Papír najdete na mapovém stolku. Zapište to.“

Podpalubí bylo to poslední místo, kam by se Holly chtělo. Dole se jí obracel žaludek dvakrát víc. Ale potřebovala se jít vyčurat. Vstala a zapřela se, aby udržela rovnováhu na naklánející se palubě.

„A jestli chceš, dej vařit vodu na čaj,“ dodal Craig.

Dělal si legraci. Aspoň doufala. V žádném případě teď nebude manipulovat s vařící vodou.

„Zavřete za sebou poklop,“ upozornil ji Thomas.

V podpalubí vládla ještě větší tma, než když se tam Holly ocitla naposled. Vlastně tam byla tma jako v hrobě. Páchlo to v ní potem a zvratky, naftou a zbytky večeře, kterou v sobě udrželi jen Tug, Craig a kapitán. Na dvou palandách se rýsovaly postavy, jedna by měla být Tug, druhá Robin. Jeden z nich klidně a rytmicky pochrupeval. Tara a Sabri, další dvě ženy na palubě, byly v kajutě na zádi na pravoboku a korpulentní Cheryl měla samostatnou kajutu na přídi. Až skončí tahle hlídka,

půjdou nahoru Tug a Robin se Sabri a Tarou. Cheryl byla od hlídkové povinnosti osvobozena.

Holly našla dveře po paměti. Maličká kabina páchla jako veřejné záchodky v centru Exeteru. Světlo z nějakého důvodu nesvítilo, ale slyšela, jak to na podlaze šplouchá. Radši neuvažovala o tom, co je to za tekutinu, a sundala si záchranou vestu a bundu. Loď nadskočila a odmrštila ji na laminátovou stěnu. Holly se zapřela nohama, stáhla si džínsy a podařilo se jí dosednout na malou mísu.

Vrátila se do hlavní kajuty. Leknutím nadskočila, když uviděla postavu, ale byla to jen Tara ve vlněném pyžamu a huňatých ponožkách. Holly jich předem zalitovala, pokud Tara taky míří na záchod. Nesla si malou baterku, která vysílala do tmy paprsek jasného světla. Zaznělo hlasité zachránání.

„Netuším, jak můžou tohle prospat.“ Tara mluvila potichu. „Slyšela jsem, jak Tug říká, že vítr má sílu šest, v nárazech sedm.“

„Je to zlé?“ zeptala se Holly.

Tara pokrčila rameny, ani ona nevěděla.

„Jak to vypadá nahoře?“ Tara vzhlédla k poklopu. „Pořád prší?“

„Těžko říct, odkud se ta voda bere.“ Holly tápavě postupovala tam, kde tušila stůl s mapami. Dřív na něm zářila drobná světýlka, ale teď nesvítilo žádné. Jako by loď přišla o veškerou energii. Tařina další slova ji zarazila. „Doufám, že děláme dobře.“

Holly otevřela pusou, aby odpověděla, ale v tu chvíli to s ní hodilo dopředu. Narazila do mapového stolu a chvíli nevnímala nic než bolest. Seshora zazněl ohlušující třesk, následovaný skřípáním lanoví. V kajutě se v jedné ze skříněk rozruchotilo nádobí, zásuvka vyjela a přístroje se rozsypaly po zemi. Jakmile se loď srovnala, Tug se na lůžku posadil.

„Co to sakra je?“ Zdálo se, že se úplně probral. „Kdo je na palubě? A co se kruci stalo se světlem?“

„Jdu na palubu.“ Holly si nepamatovala, že se zvedla, ale už se držela zábradlí schodiště a škrábala se nahoru. Odsunula poklop, právě když se loď znovu naklonila.

Chaos. Mořem zalitá, zmatená, chaotická scéna.

Voda se valila přes palubu na levoboku. Ráhno, velická zesílená hliníková trubka, která držela hlavní plachtu, se houpalo z jedné strany kokpitu na druhou. Po kapitánu a Craigovi ani stopy. Holly ignorovala bolest v žebrech, natáhla se a vyhlédla přes střechu kabiny na příď. Oba muži zmizeli.

Loď se znovu zhoupla a naklonila, kolem pravoboku se prohnala vlna.

„Kapitáne!“ křikla. „Craigu!“

Zábradlí bylo pod vodou. Tentokrát se jistě převrátí a nic s tím nenadělá. Pevně se držela, cítila, jak padá.

Sklouzla po podlaze kokpitu, zahlédla moře za zádí, obrovskou zející tlamu, dychtivou ji pohltit, a tvrdě narazila na kormidlo. Zatímco se vši silou držela a nemyslela na nic než na to, aby přežila, loď se srovnala a otočila, čímž ráhno znovu s rachotem narazilo na kabinu.

„Co se děje?“

Obrátila se a uviděla Tuga. Měl na sobě rozepnutou bundu, byl bez záchranné vesty, křičel na ni ze schodů do kajut.

„Craig a Thomas se ztratili.“ I Holly musela křičet, aby ji slyšel. „Nejsou na lodi.“

Tug tiše zaklel, vytáhl se do kokpitu, přikrčil se, aby se vyhnul rozkývanému ráhnu.

„Přidrž ji,“ zavolal. „Nahod' motor.“

Zatímco se Holly snažila prosmeknout kolem kormidla k ovládání motoru, viděla, jak Tug chytil škot, hlavní lano, které ovládalo velkou plachtu, a přitáhl ho. Holly stiskla tlačítko ON. Nic se nestalo. Bylo tam i tlačítko START, a tak ho zkusila. Nic. Vypadalo to, že obě tlačítka nefungují. Pak si všimla, že elektronické přístrojové desky zhasly.

Tug se dostal za ni a vytáhl ji na nohy.

„Dívej se do moře, jestli je neuvidíš,“ křikl jí do ucha. „Něčeho se drž. Robine, pojd' sem nahoru!“

Ten se vzápětí objevil na schodech.

„Muži přes palubu.“ Tug se pořád skláněl nad ovládním motoru, přitom volal na nově příchozího: „Běž k vysílačce. Zmáčkni červený knoflík, ten pod plastovým krytem. Podrž ho pět vteřin a pak pusť. Holly, vidíš je?“

Holly oběma rukama objímala zábradlí na zádi. „Ne!“ křikla.

„Záchranné vesty mají světla,“ křikl Tug. „Uvidíš je. Co to kurva je s tím motorem?“

Taková spousta temné vody. Nejsou tamhle...?

Cítila, jak ji Tug táhne za ruku, pak sevřel její dlaň kolem lana. „Drž!“ nařídil jí. „Až ti řeknu, pustíš to. Potřebuju stáhnout kosatku.“

Lano páliło Holly v ruce, Tug mezitím svinul polovinu plachty. Za sebou v kokpitu uslyšela Taru.

„Tugu, Robin říká, že vysílačka nefunguje. Můžeš se na to jít podívat?“

Spatřila něco, co mohlo být světlo. A zase. Hned to zase zmizelo, ale tentokrát si byla jistá. „Viděla jsem světlo. Tugu, viděla jsem světlo!“

Vzhledla k vysokému muži vedle sebe. Jeho tvář ve tmě vypadala ztuhlá hrůzou.

„Tugu!“

Zdálo se, že se vzpamatoval. „Ukaž na to prstem,“ řekl. „A nespouštěj z toho oči. Ani na vteřinu.“ Na Taru zavolal: „Ať jde Robin sem nahoru. Potřebuju někoho u kormidla.“

Holly se znovu obrátila k zádi. Světlo zmizelo.

„Řekl jsem Cheryl, ať zůstane v kajutě!“ Tug byl za pár minut u kormidla, jediný, kdo byl schopen zabránit tomu, aby loď zaplavily vlny. Jeho prsty svíraly kolo jako spáry. I přes jeho

sílu každý nápor větru, každá nečekaná vlna hrozily, že je zase vyvedou z kurzu. „Není tak pružná, aby teď mohla chodit po lodi.“

Holly, Tara, Robin a Sabri seděli namačkaní na sedadle v kokpitu na pravoboku, drželi se vši silou a shlíželi do rozvířené temné vody. Nesmlouvavé bušení vln do trupu jako by ještě zesílilo.

Tug si otřel slanou vodu z tváře. „No, vypadá to, že se něco stalo, možná přišla obří vlna, možná loď narazila na něco ve vodě a Craiga a Thomase to smetlo z paluby. Oba měli záchranné vesty, takže jsou snad naživu, a my máme prvořadou povinnost je najít.“

Holly pohlédla nejprve na Robina, pak na Taru a Sabri. Tři tváře, všechny vypadaly zděšené úplně stejně, jako si připadala ona sama.

„K tomu nemáme elektřinu,“ pokračoval Tug. „Netuším, jak se to stalo, ale je to prostě tak. Vyměnil jsem baterie, ale nepomohlo to. Nemůžeme spustit motor ani vysílačku a zavolat pomoc. Jsme mimo dosah mobilního signálu a budeme ještě celé hodiny. S těmi mraky je mi k ničemu i ta mizerná znalost navigace podle hvězd, co jsem kdysi ovládal. Na druhou stranu, loď vypadá, že je v pořádku. Počasí je děs, ale dá se zvládnout a můžeme použít plachty. A víme zhruba, jakým směrem jsme pluli. Musíme se vrátit a pátrat po těch dvou.“

Holly projel nápor hrůzy. Vrátit se? Nemůžou se vrátit. Musí plout dál, co nejrychleji to půjde.

„Nemáme spustit záchranný člun?“ zavolala Tara.

„Dokud je na lodi bezpečno, tak ne,“ odpověděl Tug. „A modleme se, ať to tak zůstane. Jo, to bude tvůj úkol, Tar. Potřebuju, abys co pět minut nakoukla dolů. Jakmile by se na podlaze objevila voda, musíme to přehodnotit. Zbytek času pátrej se Sabri po něčem v moři. Ty taky, Holly.“

Na zemi *byla* voda. Na záchodku.

„Jak se mohli dostat přes palubu?“ Sabri vypadala, jako by Holly podezírala ze sabotáže. „Copak ani jeden nic neřekl? Nevolať o pomoc?“

„Nic jsem neslyšela.“

„Asi jeden uklouzl a strhl toho druhého,“ odpověděl Tug. „Každopádně je šance, že je zahlédneme.“

„A co když ne?“ zeptala se Sabri.

„My je najdeme,“ prohlásila důrazně Tara.

„A když ne?“ nedala se odbýt Sabri.

Chvíli nikdo neodpověděl. Pak se ozval Robin. „V tom případě si ty prachy rozdělíme na šest dílů.“

DEN PRVNÍ

Středa 3. října

1. kapitola

Já to prostě udělám, napsala Holly do textovky. Vypálím to tu do základů.

Podmínky ke zhárství byly dokonalé. Dva týdny nespadla ani kapička vody a foukal mírný, ale stálý vítr. Budova postavená ze spousty starého dřeva by vzplála jako louč. Ve vaku položeného u svých nohou měla krabičku zápalek a lahvičku odlakovače na nehty. Chodba vedla k místnosti, kam příští hodinu nikdo nepříjde, a z vlastní zkušenosti věděla, že se tam najde spousta hořlavin.

Došla jí odpověď, emotikon: kreslený panáček držící se za čelo. V tu chvíli žena na druhé straně stolu odložila telefon.

„Omlouvám se.“ Věnovala Holly napjatý úsměv. „Kde jsme to skončily?“

„Chystala jste se mi vysvětlit, proč si ta svině v lidské podobě myslí, že je v pořádku předčítat deník mého syna celé třídě. Je mu trapně, cítí se ponížený a totálně znemožněný. Umíte si představit, jak to pro mě bylo těžké, dostat ho dneska ráno do auta?“

„Slečno Bakerová.“ Kolem ředitelčiných úst se objevily vrásky jako paprsky slunce na dětské kresbě. „Buď zmírníte svůj slovník, nebo je tenhle rozhovor u konce. Znovu vám to opakovat nebudu.“

„Dobrá, takže je to necitlivá, neprofesionální tyranka, co si myslí, že může ztrapňovat a ponížovat desetiletého kluka.

Ten deník je soukromá věc. Můj syn si ho vede z jistého důvodu. To všechno má...“

„Pokud vím, psal si do něj, zatímco celá třída plnila úkol.“

Holly zařala pěstí. „Přesně k tomu je ten deník určený. Charlie potřebuje ventil pro své negativní pocity. Říkali vám to už několikrát. Jeho výchovný poradce vám to dokonce napsal.“

Kolem okna proběhla skupina chlapců v zápalu hlučné hry, v některých Holly poznala synovy spolužáky. Charlie mezi nimi nebyl. Ten vysedával v autě až do konce prvního zvonění. Vždycky vcházel do školy jako poslední. Až na ty, kdo přišli pozdě.

Charlie pozdě nikdy nepřišel. Při těch několika příležitostech, kdy se Holly nepodařilo dorazit ke školním branám včas, prostě odmítl jít dovnitř.

Paní Miltonová si povzdechla. „Slečno Bakerová, my se snažíme. Ale v Charlieho třídě je osmadvacet dětí. Nemůžeme mu věnovat pozornost a odbornou péči, o které si zřejmě myslíte, že ji potřebuje.“

„Minulé pololetí mi bylo přislíbeno, že všichni zaměstnanci absolvují školení o autismu. Úřad Ofsted to nyní doporučuje jako nejlepší postup.“

„Za ideálních podmínek,“ namítla ředitelka, „doufáme, že se nám to podaří zajistit během příštího roku.“

„Za necelých devět měsíců z téhle hnusné díry vypadne.“

Paní Miltonová si přehnaně povzdechla a o kousek odsunula židli, jako by se potřebovala od té morové rány zvané Holly vzdálit. Řekla: „Minulý týden mi volal Charlieho otec.“

Holly se nutila zůstat v klidu. „Cože udělal?“

„Jeho přístup mi připadá konstruktivní. Myslí si, a já s ním souhlasím, že –“

„Charlie je v mé péči. Nemáte se o něm bavit s nikým jiným než se mnou.“

„Podle našeho názoru je nejlépe do debat o blaho dítěte zapojit oba rodiče. Pan Collingwood si myslí, že by Charliemu prospělo nějaké menší zařízení, lépe přizpůsobené jeho konkrétním potřebám. Pokud vím, ve Weybridgi je velmi dobrá soukromá škola, která nabídla, že jej přijme.“

Rozezněl se zvonek, hlasitý a naléhavý, znemožňující další hovor. Miltonová se zvedla od stolu.

„Jistě potřebujete jet do práce,“ řekla. „Promluvíme si znovu, až budete mít čas si promyslet, co jsem vám řekla.“

Přešla místnost a otevřela dveře, nedala Holly jinou možnost než odejít. Na chodbě bylo rušno, personál mířil do tříd provést ranní prezenci. Děti se valily hlavním vstupem dovnitř a po schodech nahoru. Šatna mladších chlapců, kterou Holly vyhodnotila coby ideální místo k založení požáru, byla jen kousek odtud. Koše věčně přetékały papírovými ručníky, po podlaze a na lavičkách se válelo převlečení na tělocvik a různé kousky ztraceného oblečení.

No, dokud je to tam plné dětí, nedá se nic dělat. Není přece žádný netvor.

Než stačila odjet, zastavil vedle jejího auta školní autobus. Nemohla si stěžovat – koneckonců parkovala na nesprávném místě – a tak se smířila s nejméně pětiminutovým čekáním. Autobus byl vždycky plný a děti nikdy nevystupovaly rychle a už vůbec ne ochotně.

Vytáhla z kufříku ranní poštu a začala se jí probírat. Pár předplacených časopisů, které by měla zrušit, protože se nikdy nedostala k tomu, aby je přečetla, a katalog spodního prádla, který zasunula zpátky do obálky. Tohle Charlie vidět nemusí. Dále tam byla obálka formátu A5 s razítkem realitní kanceláře v pravém horním rohu. A další, luxusně vypadající, kvalitní papír slovinové či krémové barvy, známka zajišťující prioritní doručení, jméno a adresa vyvedené krasopisem. Zvedla ji, byla těžká.

Ze zvědavosti a taky proto, že školní autobus ještě zdaleka nevyložil svůj náklad, obálku otevřela. Vypadla z ní jakási mince, zabalená ve čtverečku plastu. Trochu připomínala pamětní mince, jaké Charlie občas dostával od jejích rodičů u příležitosti významných státních událostí – královských svateb nebo výročí. Tahle mince však nenesla žádnou finanční hodnotu ani hlavu panovníka. V průměru měla necelé čtyři centimetry, vypadala jako z bronzu, i když nejspíš nebyla, a uprostřed byla vyryta hvězda v kruhu. Po obvodu se táhl cizojazyčný text.

Spolu s mincí byl v obálce krátký dopis. Kupodivu od právnické firmy, kterou znala a několikrát s ní jednala.

Toto je váš žeton. Bezpečně si ho uschovejte. Nikomu o tom neříkejte. V případě mé smrti vás opravňuje k získání podílu na mém bohatství. Hodně štěstí.

Logan Quick

Bože můj, pomyslela si Holly. Logan Quick byl jedním z nejbohatších lidí ve Spojeném království.

2. kapitola

Budík Cheryl Youngové se rozezněl jako obyčejně v osm třicet, rozvibroval se jí pod polštářem. Probudila se s leknutím.

Sny se jí obvykle nezdály, ale k ránu jeden měla, a příjemný. O mladém muži, kterého si pamatovala z dob před lety, usmíval se na ni, když popíjel v pivním stanu. Byl vysoký, pohledný a elegantní, trochu jako dávný korzár. Nikdy s ním nepromluvila, nevěděla ani, jak se jmenuje. Kdo ví, možná už ani není naživu, ale čas od času se jí vkradl do myšlenek. Cheryl si ho pro sebe pojmenovala Nicholas, protože se jí to jméno vždycky líbilo. Patřil do říše toho, co by bývalo mohlo být. V tom snu ona a ten muž – Nick – spolu byli za stanem, on k ní přistoupil blíž, ucítla na sobě jeho paže, jeho rty se tiskly k jejím, v břiše ucítla vzrušení. Nezáleželo na tom, co říkali druzí, ona věděla, co je to romantika.

Ale sen se už rozplýval, jak se stává, a tak vstala, natáhla si župan a obula trepy. Topení se spouštělo až v devět třicet, kdy se probouzela matka. Ještě hodinu bude v domě chladno a nutné ticho, ale ta hodina patřila jenom jí.

Opatrně sešla dolů, z dlouholeté zkušenosti věděla, které schody vržou. Jak roky a kila přibývaly, skřípalo jich víc a víc, ale matka měla poslední dobou tvrdší spaní. Dům čpěl zatuchlým kouřem jako každé ráno, ale kdyby vyvětrala, byla by tu zima. V kuchyni si uvařila vodu na čaj na sporáku, protože to nedělalo takový hluk jako pískající konvice, a odnesla si

hrnek do obývacího. Neodvážila se zapálit oheň v krbu – máma by to poznala – ale zabalila se do přehození z gauče a bylo jí příjemně. Pustila si televizi, zapnula titulky a čekala, až v devět dorazí pošta. S blížící se hodinou jí srdce bušilo čím dál rychleji.

Nestávalo se často, že se pošta opozdila. Docházelo k tomu, když měl jejich pošťák volno a záskok rajón neznal. Občas i při špatném počasí, ale Cheryl měla pro ty případy plán. Vše, co nechtěla, aby matka viděla, putovalo přímo do skříňky s elektroměry u předních dveří. Matka je denně kontrolovala, ale obvykle až večer.

Měl dojít katalog cestovní kanceláře Saga. Cheryl si nebyla jistá, jestli není v jednapadesáti letech na dovolenou se Sagou ještě moc mladá, ale milovala reklamní fotografie těch okouzlujících postarších lidí s krásnými účesy a oblečením. Muži měli pořád vlasy – pravda, prokvetlé stříbrem, ale dokonale upravené – a nikdo na stránkách neměl nadváhu.

Katalog Sagy pro ni představoval to, co by pořád ještě mohlo být.

Dneska se zřejmě pošta opozdí. Cheryl si ji nestačí projít, než bude muset jít za matkou. Dopoledne jí zaberou domácí práce a odpoledne ji čeká návštěva u notáře. Vypadalo to, že se matka konečně rozhodla sepsat závěť. Cheryl z toho byla kdovíproč nervózní.

Zaslechla kroky na cestičce před domem. Slyšela, jak se otevírá škvíra schránky a pošta dopadá na zem. Rozběhla se tam a sesbírala ji. Došel katalog, účet za plyn, který bude matka chtít vidět a nad kterým bude reptat. A jakási nóbl obálka, adresovaná jí, ne mámě.

Ta texturovaná obálka měla krémovou barvu a její jméno a adresa vypadaly jako psané rukou, dokud se člověk nepodíval pečlivěji. A byla těžká. Obsahovala víc než jen dopis.

„Cheryl!“ Právě včas.

OSUDOVÝ ŽETON

„Už jdu, mami.“

Cheryl srovnala poštu a kromě účtu nacpala všechno do skříňky elektroměru.

3. kapitola

Lauren ještě spala, když vyšel z koupelny. Ležela uprostřed postele, kam se převalila poté, co vstal. Karamelově hnědé vlasy se rozsypaly po polštáři a to, co viděl z její tváře, bylo buclaté a růžové, maličko pomačkané ze spaní. Na spáncích měla tenkou vrstvičku potu, ležela odkrytá. Lauren nikdy nebyla zima a spala jako novorozeně. Poslední dobou jí to čím dál častěji záviděl. Jindy ho to zase strašně štvalo.

Byl ještě rozehrátý ze sprchy, ale studený vzduch v ložnici ho rychle zchladil. Zkontroloval, jestli není otevřené nějaké okno. Jakmile Lauren vstane, vyvětrá, převleče povlečení a rychle ho dá do prádla.

Zanedlouho nezbude žádná stopa po tom, že spolu strávili noc.

Na chvilku zalitoval, že si nemůže zalézt zpátky do postele, obejmout to žhavé, plnoštíhlé Laurenino tělo a ponořit se zas do zapomnění. Došel ke stolu pod oknem, kde ležel jeho notebook. Kolem nosu a za čelem ho začínalo bolet, probudil se ztuhlejší a těžkopádnější než jindy. Jasně známky toho, že venku klesá tlak a blíží se bouřka.

Ano, mraky na západě se rychle blížily.

Posadil se a zmáčkl klávesu, aby notebook oživil. Jeho nová webová stránka, kterou si vytvořil sám, bez pomoci technické podpory, byla připravená ke spuštění. Kontroloval ji už mnohokrát, ale věděl, že neuškodí projít si ji znova.

Domovské stránce dominovala jeho fotografie. Photoshop vymazal drobné vrásky kolem očí, na čele a na bradě, naznačil, jak vypadal před deseti lety. Měl sto chutí posunout linii vlasů, ztmavit náznaky šedin na spáncích, ale věděl, že by nebylo dobré, kdyby vypadal moc hezky. Nebyl si úplně jistý typem písma, font Bradley Hand působil, že se až moc snaží být trendy. Zkusil to malým písmem. To bylo lepší:

craig lewis: konzultant pro požární bezpečnost

Malá písmena nepůsobila tak namyšleně.

Nabídková lišta v horní části domovské stránky vybízela uživatele, aby si přečetl jeho životopis, kontaktní údaje včetně adresy v Newquay, doporučení klientů a nejružnější služby, které poskytoval.

Na chodbě se něco ozvalo, leknutím sebou škubl, ale byl to jen jeho německý ovčák Cobalt, hledal společnost. Pes tiše zakňoural.

„Hodný kluk,“ zavolal na něj tiše. „Mazej do pelechu.“

Pes, poslušný jako vždy, odťapkal chodbou.

Zkontroloval další stránky, jednu po druhé. Všechno bylo v pořádku. V poledne to spustí.

Otevřel hlavní e-mailový účet a podíval se, jestli nemá nějaké naléhavé zprávy, zkontroloval WhatsApp, Messenger a účty na různých sociálních sítích. Nic si nežádalo okamžitý zásah. Pak prověřil aplikaci Find My Friends. Sledoval několik lidí s jejich souhlasem, včetně svých dvou dětí, a pár lidí bez souhlasu, například bývalou manželku. Všichni byli tam, kde čekal. Nakonec vyhledal osobu, na kterou se měl podívat jako první.

Sakra!

Naklonil se nad postel, stáhl z Lauren deku a plácl ji po zadku, pevném jako čerstvě oloupané vařené vajíčko. Už už se to chystal udělat znova, když rozmrzele hekla a odkulila se od něj.

„Je třicet minut odsud,“ řekl jí. „Musíš sebou hodit.“

Lauren se ušklíbla a spustila dlouhé opálené nohy z postele. Jak vstávala, zahlédla na nočním stolku jeden z časopisů. „Chystáš se nakupovat?“ zeptala se.

Studoval helikoptéry, svou tajnou slabost.

„Člověk přece může snít.“

Oba věděli, že helikoptéra by byla poslední věc, kterou by si koupil. „A teď už je to jen pětadvacet minut. Zmiz odsud.“

Ladným krokem se vydala ke dveřím, cestou se shýbla pro oblečení, obrátila se a poslala mu poslední vzdušnou pusu.

Uvažoval, jestli by se s ní oženil, kdyby okolnosti byly jiné, a pomyslel si, že nejspíš ano. Samozřejmě za předpokladu, že by už nebyla vdaná za jeho nejlepšího kamaráda.

4. kapitola

Rychleji, než by bylo moudré, zabočila Tara Webbová z hlavní trebetherické silnice na Daymer Lane. Takhle blízko u pobřeží se spousta jejích výjezdů zákonitě týkala topících se plavců, dokonce i skutečných utonutí. Už by na to měla být zvyklá. Ale věděla, že si nezvykne nikdy. Nesnášela ty mokrouše.

Dvě stě metrů od parkoviště jí zazvonil telefon, bez rozmýšlení hovor přijala.

„Tar, to jsem já.“ Z hlasu přímo číselna nucená trpělivost. „Potřebuju odpověď ohledně té páteční schůzky.“

„Teď nemůžu,“ řekla bývalému manželovi. „Mám výjezd.“

Uvítala by, kdyby měla odvalu hovor ukončit dřív, než by to stačil udělat sám, ale staré zvyky...

Pohlédla na sedadlo spolujezdce. Vyrázila z domu tak rychle, že ani nestačila otevřít poštu, a tak si ji vzala s sebou. Na vršku hromádky byl dopis od Justinova právníka. Začínalo se jí z těchto dopisů dělat zle, jakmile dorazily, což se poslední dobou stávalo čím dál častěji.

„V deset hodin,“ řekl Justin, jako by mluvil s neposlušným děckem. „Kanceláře v Bodminu. Ona tam jede speciálně kvůli tobě, takže tě tam chci mít, Taro.“

Parkoviště bylo v dohledu, u vjezdu stála žena, viditelně netrpělivá.

Ranní poštou došla i velice elegantní obálka. Tara doufala, že je to pozvánka na nějakou příjemnou akci. Otevření

galerie nebo výstava, to by bylo milé. Těšila by se třeba i na nový butik.

„Zavolám ti,“ odbyla ho. „Už musím končit.“

„Doraz, jinak ti pošlu účet. A Taro, víš, že se postarám, abys ho zaplatila.“

Justin ukončil hovor první, jako vždycky. Tara měla pocit, že za skoro třicet let manželství to svému muži ani jednou sama neudělala.

Zahnula na parkoviště a zastavila na místě nejbližší stezce na pláž. Žena, která držela hlídku, měla na sobě dlouhý vatovaný kabát, jaký mají v oblibě dálkoví plavci, a pletenou čepici s bambulí na mokrých vlasech. Patřila k Veselým mořským pannám, jedné ze dvou skupin plavců, kteří se tu scházeli. I Tara svého času bývala Veselá mořská panna, dokud se s touhle partou neroztkmotřila. Pár žen dole na pláži bude jistě znát a žádná nebude mít radost, že ji tu vidí. Tařina současná skupina se tu dnes dopoledne taky sejde, ale až za půl hodiny. Bude čelit nepříteli sama.

„Jsem komunitní záchranářka,“ zavolala Tara, když zamykala auto. Schválně se nedívala k moři. „To vy jste volali sanitku?“

„Je na cestě?“ chtěla vědět žena.

„Už jede,“ odpověděla Tara. „Kde je postižená?“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Je pořád na pláži?“ zeptala se Tara.

Žena ukázala ke skalám na severním konci zálivu. „Je tamhle. Jsou tam s ní ostatní. Potřebuje sanitku.“

„Zůstaňte prosím tady a nasměrujte tam zdravotníky, až dorazí.“

Záliv Daymer v ústí řeky Camel měli plavci v oblibě celý rok. Z nedávné zkušenosti Tara věděla, že voda klesla pod deset stupňů a teploměr v jejím autě ukazoval teplotu vzduchu jedenáct stupňů. Spolu s nízkou pocitovou teplotou kvůli větru to znamenalo, že na plavání je dnes chladno. Navíc se blížila bouřka.

Cestou dolů už Tara nedokázala odtrhnout pohled od vody. Vlny narůstaly a hradba mraků proměnila moře v hrozivou šedou masu. Vlny s bílými hřebeny se začínaly lámat kus od břehu. Cítila, jak se začíná chvět, a věděla, že to nedokáže potlačit. Pokud si toho někdo všimne, snad si pomyslí, že je jí zima.

Na konci stezky uviděla skupinu. Většinou ženy, hlavně středního věku, jistě samé Veselé mořské panny. Když byla několik metrů od nich, zavolala na ně.

„Dobré ráno! Jsem Tara Webbová!“ Nejméně polovina z nich bude její jméno znát, ale vybudovat si u nich aspoň nějakou autoritu bude těžké. „Kde je postižená osoba, prosím?“

Skupina sledovala, jak se blíží. Neměla na sobě uniformu, jen reflexní vestu s nápisem „Komunitní záchranář“ na zádech. Dvě lékařské brašny jí dodávaly dojem profesionality. Obvykle. No skvěle, tamhle je Madge. A Caroline. Obě ji vraždily pohledem.

„Kdy dorazí záchranka?“ To byla Madge, jak se dalo čekat.

Postižená – hubená žena krátce po čtyřicítce – ležela na ručníku na písku, zakrytá kabátem. Třásla se, ve tváři byla bleďá jako stěna. Pohled měla matný a nepřítomný a z dlouhých vlasů jí do písku odkapávala voda.

Tara vytáhla z tašky suchý ručník, klekla si a omotala ho ženě kolem hlavy jako turban. Než vyjela, zabalila do něj lahev s horkou vodou, to ženě dodá okamžité teplo. Druhý ručník ovinula kolem jejího krku. Za normálních okolností by požádala dav, aby ustoupil a dopřál jí prostor. Dnes ale posloužil jako hradba proti větru.

„Vy máte zdravotnické vzdělání?“ zeptal se někdo za ní.

„Je to bývalá ošetrovatelka,“ odpověděl hlas, o kterém se Taře zdálo, že ho poznává. „Často sem chodí plavat. Ví, co dělá.“

„Je to panovačná kráva,“ zahučela Caroline.

„Co se stalo?“ zeptala se Tara hlasitě, aby přehlušila mumlání okolostojících žen.

„Ve vodě vypadala, že je v pořádku,“ informoval ji známý hlas. „Všimly jsme si, že se něco děje, až když vylezla. Přestala mluvit a svezla se do písku. Ani se nepřevlíkla.“

Klasické podchlazení.

Tara se natáhla a uchopila ženu za bradu. „Řeknete mi, jak se jmenujete, zlato?“

„Je to Alison.“ Caroline si ztěžka a netrpělivě povzdechla.

„Potřebuju slyšet, jak mluví. Kolik je vám let, Alison?“

Žena se na ni podívala, v jejích očích ale nebyla patrná žádná inteligence, bylo rozsvíceno, ale nikdo nebyl doma.

Kdosi řekl: „Šla plavat poprvé. Podle mě tam zůstala moc dlouho.“

Klasická začátečnická chyba. Po úvodním šoku si tělo na studenou vodu zvykne a oklame plavkyni, že je v pořádku. Ti nezkušení vždycky zůstávali ve vodě příliš dlouho.

„Pokud jsou tu nějací muži, ať se obrátí,“ prohlásila Tara. „Rozříznou jí plavky. Vy ostatní, potřebuju její oblečení a další suché ručníky, suché župany, pokud máte, a termofory. Co nejrychleji, prosím.“

Ohlédla se přes rameno a uviděla tvář, která vypadala o trochu míň nepřátelsky. „Julie, já si říkala, že jsi to ty. Běž za ni, nadzvedni ji a zahřívej. Roztáhni si ten svůj suchý župan a zabal ji do něj, co to půjde. Má tu někdo něco horkého k pití?“

„A co bys ještě chtěla?“ zabručela Caroline.

Tara vytáhla z brašny nůžky a Julie mezitím udělala, co jí Tara řekla.

„Potřebuju, abyste ji ve dvou nadzvedly, já jí stáhnou plavky.“ Tara odstříhla ramínka Alisoniných plavek. Žena měla studenou a vlhkou kůži. Nejznepokojivější byla tenká modrá linka, která se jí táhla kolem rtů.

Ostatní ženy si klekly kolem a společně jí stahovaly mokré plavky.

„Oblečení!“ zavolala Tara.

Ženy byly většinou soudné a rychle se zorganizovaly. Podávaly Taře jednotlivé svršky, pomáhaly jí pacientku obléct. Tepláky, ponožky, tričko, svetr, šálu, pak suchý župan, pořádně zavázat. Plavci otužili s sebou obvykle nosili lahve s horkou vodou a několik se jich teď objevilo. Zatímco je Tara organizovala kolem Alisoniny hrudi a klína a jedna z žen jí nabízela doušek horkého čaje, konečně uslyšela sirénu záchranářů.

„Díky bohu.“ Caroline se tentokrát neobtěžovala ztlumit hlas. „Dorazili profici.“

„Měla bys zopakovat ten svůj post o podchlazení a označit v něm Veselé mořské panny,“ poznamenala Becca o hodinu a půl později, když se Mořští plavci, ještě mokří a slaní, usazovali u svého okna v nedaleké kavárně. „To je pěkně nasere.“

Tara probírala došlou poštu a poslouchala na půl ucha. Dopis od Justinova právníka jen potvrzoval schůzku v pátek dopoledne, ale současně byl drsnou připomínkou toho, že se všechno změnilo. Odložila ho na výpis z kreditní karty a informační bulletin místního poslance. Ten elegantní dopis, o kterém doufala, že ji potěší, si nechala naposled. Obálka byla z těžkého kvalitního papíru a její jméno a adresa byly vyvedeny ozdobnou kurzívou. Uvnitř něco klouzalo.

Tara obálku otevřela a našla složený list papíru stejné kvality jako obálka a malý předmět v podobě mince v plastovém obalu.

Zmatená a maličko zklamaná – otevření galerie by ji potěšilo – rozložila dopis. Byl na hlavičkovém papíře advokátní kanceláře v Exeteru a velice krátký.

Toto je váš žeton. Bezpečně si ho uschovejte. Nikomu o tom neříkejte. V případě mé smrti vás opravňuje k získání podílu na mém bohatství. Hodně štěstí.

Logan Quick

5. kapitola

Telefon se rozezvonil, právě když se Holly dostala na ulici, kde bydleli její rodiče. Volal Coffie.

„Řekni mi, žes to neudělala. Mám na dopoledne jiný plány než tě tahat z vězení.“

„Volal jí Tim,“ postěžovala si Holly. „Ten kretén si myslí, že mě může obejít a stáhnout ji na svou stranu.“

„A povedlo se?“

„Jasně že jo. Pokud Charlie přestoupí na jinou školu, ona se nás nadobro zbaví. Proč by se jí to nelíbilo?“

Coffie si povzdechl: „Holly, já vím, že tohle nechceš slyšet, ale –“

„Nechci.“ Zajela ke kraji a zaparkovala.

„Dobře, a co nějaká soukromá škola, co by byla blíž?“

„Zrovna teď si soukromou školu rozhodně nemůžu dovolit. A ten debil mi na to přispěje jenom tehdy, když mu přenechám opatrovnictví. Což by znamenalo, že o Charlieho přijdu.“

„Ale co kdyby to bylo jenom na jeho poslední rok na základce? Na dalším stupni by se mohl vrátit.“

Holly se natáhla pro tašku, uloženou před sedadlem spolujezdce. „Ty si fakt myslíš, že se ho Tim vzdá, když ho jednou dostane?“

„Možná. Podle toho, cos mi řekla, mi nepřipadá jako moc oddaný otec. Možná zjistí, že starat se o dítě se zvláštními potřebami...“

„Nech toho.“ Otevřela dveře auta.

„Čeho?“

„Nemluv o Charliem, jako by byl retardovaný.“

„Holly, ty víš, že to nedělám. Ale v té škole se mu nedaří. Potřebuje se dostat někam, kde bude spokojený.“

„Potřebuje být s někým, kdo ho má rád.“

„A otec ho rád nemá?“

„Botoxová Brenda ho nemá ráda. A nikdy mít nebude. Trá-pil by se tam.“

„Trápí se i teď.“

Holly přerušila hovor a zamkla auto. Zavolá Coffiemu později, omluví se, řekne, že projížděla místem bez signálu. Kamarád se ošidit nedá, ale řešit to nebude.

„To jsem já,“ zavolala a vešla do domu.

Žádná odezva nepřišla, ale zaslechla, jak nahoře někdo chodí. Zamířila dozadu, do malé jídelny s výhledem do zahrady.

„Dobré ráno, tati.“

Otec seděl jako obvykle v křesle a hleděl na ptačí krmítko, kde se hejno vrabců pralo o semínka. Holly obešla křeslo, až si byla jistá, že ji vidí. Netušila, jestli otec poslední dobou dobře slyší.

„Ahoj tati.“ Sehnula se a usmála. Natáhla se a pohladila ho po ruce, všimla si, že má župan rozhalený, byla vidět vrásčitá žilnatá kůže. Vypadal mnohem starší než na svých sedmapadesát let. A čpěl močí. „Máma je nahoře?“

Otcův pohled se na vteřinu střetl s jejím. Už to byly celé týdny, co ho Holly slyšela mluvit. Občas se pokusil formulovat nějakou myšlenku, ale málokdy měl dost síly ve svalectech nebo kontrolu nad nimi, aby byl schopen dokončit větu.

Ruka, po které ho pohladila, jako by chtěla sevřít tu její. Nechala ho chvíli tak, připravená věnovat mu povzbudivý úsměv, až se na ni zase podívá. Ale upíral oči někam za ni. Ohlédla se a uviděla zarámovaný obrázek opřený o velkoplošné okno.

„To je hezké,“ prohodila a prohlížela si akvarel anglické pobřežní vesničky. Popředí dominovaly vysoké růžové květiny. Střední část obrazu zaujímala voda – podle zakotvených plachetnic zřejmě přílivová řeka – a nad ní, na strmém zeleném kopci, byla rozeseta skupina starých chaloupek.

„To je nové?“

Otec zesílil stisk. Vyrázil ze sebe jakési zvuky, ale ani vzdáleně nepřipomínaly souvislá slova. Podívala se k prádelníku, kde už nějakou dobu uchovávali papír a tužky, ale otec dávno nedokázal udržet tužku v ruce a zapsat své myšlenky. Byl uvězněn v těle, které ztratilo spojení s mozkem. Byla to ta nejkruťší ze všech nemocí.

Holly políbila otce na čelo a napřímila se. „Půjdu se zeptat mámy,“ řekla. „Ta mi to poví.“

Protlačila se kolem schodišťové plošiny, jejíž pronájem platila, a našla matku, jak nahoře převléká postele. Překročila dvě silně nasáklé inkontinenční pleny.

„Zase?“ zeptala se.

„Skoro každou noc.“ Matka stáhla prostěradlo a odhodila ho na hromadu.

„Nemůžou to udělat pečovatelky?“

Matka přehodila přes dveře plastový chránič matrace. „Ty mají čas jenom na to, aby ho umyly, oblékly a nakrmily. Mary říká, že ráno potřebujeme hodinu.“

Mary byla otcova sestra.

„A Mary se nabízí, že zaplatí účet?“ zabručela Holly. Věděla, že to není fér. Tetin plat za částečný učitelský úvazek rozhodně nestačil na to, aby se mohla podílet na péči o bratra. Sehnula se a sebrala vlhká prostěradla. „Dám to do pračky,“ řekla.

„Ta zlobí,“ povzdechla si matka. „Má už skoro deset let, Holly. A sušičku nemůžu rozchodit.“

Bude to filtr, pomyslela si Holly. Aspoň doufala. Filtr se dal lehce spravit. Vyměnit pračku i sušičku bylo nad její možnosti.

„Vezmu to s sebou,“ slíbila a smířila se s tím, že auto bude pár dní páchnout otcovou močí. „Táta mi připadal rozhozený. Trápí ho něco?“

„Přišel zase ten člověk.“ Matka si těžce povzddechla. „Včera. Myslí to dobře a bůh ví, že poslední dobou nemáme moc hostů, ale budu mu muset říct, ať už nechodí.“

„Jaký člověk?“ Holly se dívala, jak se máma svezla na okraj nepřevlečené postele.

„Jeden starý přítel. Byl tady už párkrát. Znal tatů před lety, dávno předtím, než jsem se s ním seznámila já. Ale ví všechno o tobě a o Charliem, takže dřív museli být v kontaktu.“

„A to je problém?“

„Přinesl tátovi obraz vesnice, kde oba vyrůstali. Je to od něj hezké, Holly, ale tatínka trápí, co mu to připomíná...“

Holly si sedla k matce na postel a objala ji kolem pasu. „Že už není to, co býval?“

„Ten chlap jezdí ve velkém černém volvu,“ pokračovala máma. „V takovém tom s tónovanými skly.“

„Měla bych už běžet, mám toho dneska dopoledne moc. Popovídáme si později, mami.“

Holly odjela a celou půlhodinovou jízdu do kanceláře nechala všechna čtyři okénka otevřená.

6. kapitola

Sabri Carterová věděla, že nikdy nepochopí lidi, kteří od půlky září do konce června dobrovolně lezou v Anglii do moře. Co se jí týkalo, nešla by do vody u pobřeží Cornwallu v žádné roční době – copak ti lidi nečtou zprávy o kvalitě vody? – ale teď, když moře nemá ani dvacet stupňů?

„Je to etnická záležitost?“ Zahnula na hlavní silnici, která je dovede zpět do nemocnice Royal Cornwall.

Steph, kolegyně záchranářka, na vedlejším sedadle projížděla telefon. „Co myslíš?“

„Tohle plavání v zimě,“ odpověděla Sabri. „Všechno to jsou bělošky, ty ženské, všimla sis? Nikdy jsem neviděla, že by někdo jako já lezl do studené vody. A rozhodně ne nikdo s jinou barvou pleti. Máme sakra rozum.“

„Žádná z nich neměla BMI pod třicet. V tom je podle mě spíš ten problém.“ Steph mluvila tiše, i když měly komunikační okénko zavřené. „Když chceš lézt do studené vody, potřebuješ tělesný tuk. Proto to dělají hlavně ženské. Mají víc tuku než chlapi. Většinou.“

Steph, rodačka z Cornwallu, měla sama nebezpečně vysoký index BMI, ale Sabri se o tom nezmínila.

„Jenomže naše kámoška tam vzadu,“ řekla místo toho, „ta je kost a kůže. Není divu, že se podchladila.“

Naskočila červená a Sabri musela prudce zastavit. „Už ses někdy potkala s tou komunitní záchranářkou?“